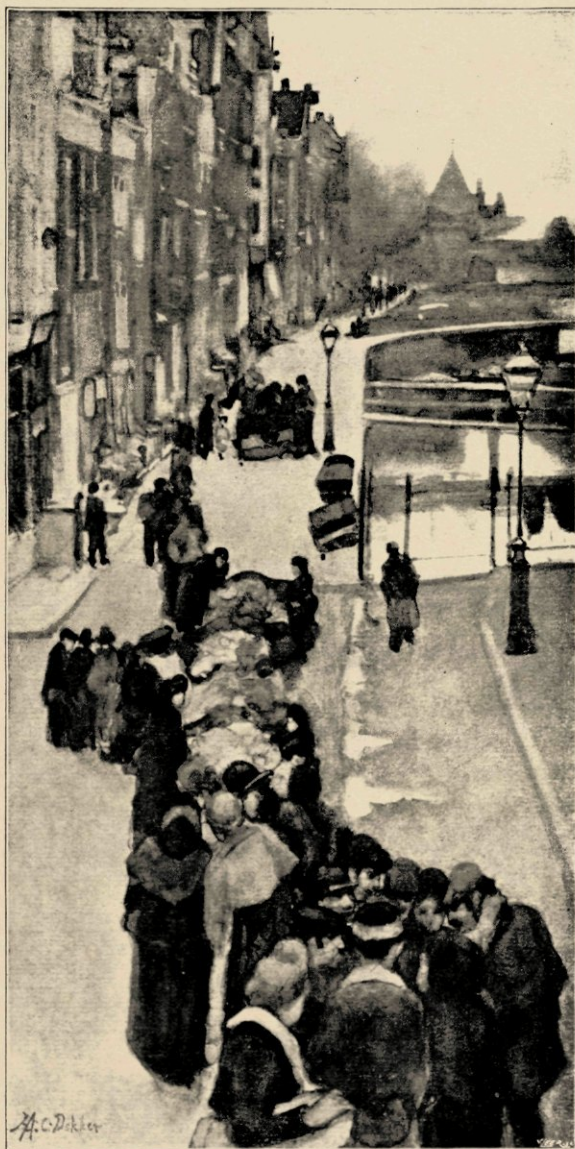

Verveer en Van Borselen gewend raakte. Toch is die veelzijdigheid ten slotte gewin voor den kunstenaar, en zoo ook voor Dekker, die altijd een nieuwen kant laat zien en rijk is aan origineele, persoonlijke vindingen. Zijn meeste bekendheid had hij op de Nederlandsche tentoonstellingen met zijn intieme interieurs, waar door hij zich van de familie toonde van de Valkenburgers en Neuhuijzen. Ik herinner mij van Dekker een kruidenierswinkel in Laren, waarin een buurvrouw met de juffrouw uit den winkel, die een bestelling in de koperen schaal afweegt, een gezellig praatje maakt.⁵⁾

⁵⁾ Men zie de reproductie.

GELDERSCHE KADE TE AMSTERDAM

NAAR EEN AQUAREL

Dat schilderij munt uit door iets ongemeen gezelligs en aantrekkelijks in de verstandhouding tusschen die twee dorpsmensen en tevens door een daarmee overeenstemmenden stillenden, harmonieusen toon. Van een vroegeren datum (drie-jaarlijksche tentoonstelling in den Haag van 1887) herinner ik mij een schilderij van Dekker, waarvan ik toen in het *Dagblad* schreef: „Ook hangt daar een paneeltje van H. A. C. Dekker, te Amsterdam, „winkelier”, dat uitmunt door een bijzonder fraai coloriet.”

Drie jaren vroeger (in 1884) exposeerde Dekker een landschap bij Dongen, dat om zijn plein-air qualiteiten door tijdgenooten zeer geprezen werd, evenals reeds in 1875 zijn innig mooi tafereel „bij het putje,” waaruit bleek dat Dekker zich nooit thuis heeft gevoeld in de zoogenaamd romantische periode. Hoe kon het ook anders, waar hij het voorrecht had, behalve Israëls, ook Anton Mauve op zijn weg te ontmoeten. Met dezen grooten onder de grooten, dien hij te Laren leerde kennen, was hij zeer bevriend, al kwam hij ook niet direct onder zijn invloed. Wel trachtte Mauve hem over te halen voor goed in Laren te komen wonen, daar een eenvoudig huisje te huren en in de een of andere kamer een atelier op te slaan, maar hoezeer dit plannetje hem ook toelachtte, Dekker kon toen in zijn zorgelijken tijd moeielijk van zijn Amsterdamsche verplichtingen los komen en hij stelde zich dus maar tevreden met van tijd tot tijd die bekoorlijke dreven op te zoeken en er studiemateriaal te verzamelen. Dat deed hij trouwens overal in ons rijk gezegend landje. In zijn atelier bladerde ik in schetsboeken, vol met pittoreske herinneringen uit het Gooi, uit Gelderland (Faassen bij Apeldoorn, Nunspeet en te Hummelo in den achterhoek), uit Noord-Brabant (Schijndel bij den Bosch), en nu onlangs was hij weer een tijdlang in Drenthe aan de natuur zijn hart gaan ophalen. Onder de nog in portefeuille zijnde afgewerkte